

ПРОЛОГ

*Лондон,
14 травня 1602 року*

провулках Саутворка було темно, лячно й самотньо. Сморід од водоростей, нечистот і тухлої риби ширився повітрям. Він мимоволі стиснув її руку дужче і потягнув далі.

— Краще б ми знову пішли вздовж річки. У цій мішанині провулків можна тільки заблукати, — прошепотів він.

— Атож. І за кожним рогом причаївся злодій або вбивця. — У її голосі була насмішка. — Чудово, еге ж! Це в тисячу разів краще, ніж сидіти у затхлій комірчині та сліпнути над домашніми завданнями.

Вона підбрала поділ важкої сукні й поквапилася далі.

Він мимоволі посміхнувся. Люсі мала неповторний талант знаходити в будь-якій ситуації і в будь-який час щось позитивне. Навіть так звана «золота доба» Англії (наразі ця назва, здавалося, пасувала часові як корові сідло, бо все було дуже похмуре) не могла її налякати. Радше навпаки.

— Шкода, що в нас усього три години, — сказала вона, коли він її наздогнав. — «Гамлет» був би мені більше до вподоби, якби не довелося переглядати знятий за ним серіал.

Вона спритно обігнула якусь калабаню з болотом, принаймні вона сподівалася, що це болото. Потім зробила кілька розкутих танцювальних па і вишукано обернулася навколо своєї осі.

— Так розум полохливими нас робить...¹ Хіба це не чудово?

Він кивнув і насилу опанував себе, аби знову не посміхнутися. При Люсі він посміхався занадто часто. Якщо він себе не переможе, то скидатиметься на несосвітенного дурня!

Вони йшли до Лондонського мосту: як на лихо, Саутворкський міст², що лежав би ближче, на той час ще не був побудований. Але їм слід було поквапитись, якщо вони хотіли, щоб про їхню таємну вилазку в XVII століття ніхто не пронюхав.

Господи, він би віддав усе на світі, щоб зняти з себе цей жорсткий білий комір. Він почувався так, ніби йому на шию вдягнули ту пластмасову штуку, яку надягають собакам після операції.

Люсі завернула за ріг у бік річки. Здавалося, думками вона й досі була з Шекспіром.

— Скільки тобі довелося викласти, щоб той чолов'яга почув нас у «Глобус»?

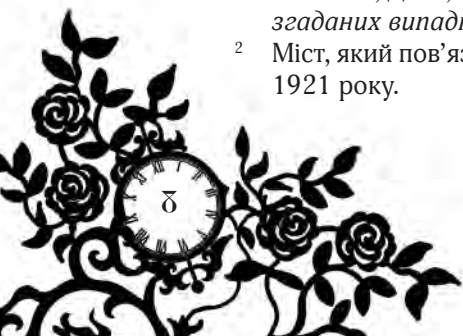
— Чотири важкі монети. Я жодного уявлення не маю, скільки вони коштують. — Він засміявся. — Припускаю, що це була його заробітна плата за рік або щось таке.

— Хай там як, але це допомогло. Місця були чудові.

Бігом вони досягли Лондонського мосту. Як і раніше, коли вони прямували в театр, Люсі зупинилась і збиралася щось докинути про споруджені на мосту будинки. Але він потягнув її далі.

¹ «Гамлет», Дія 3, Сцена 1. Переклад Л. Гребінки. (*Тут і далі, крім окремо зазначених випадків, примітки перекладача.*)

² Міст, який пов'язує район Саутворк із центром Лондона, був відкритий 1921 року.

— Ти ж пам'ятаєш, що казав містер Джордж: якщо довго стояти під вікном, хтось вишле тобі на голову нічного горщечка, — нагадав він. — Крім того, ти впадаєш в око!

— Годі розгледіти, що ти на мосту: він здається звичайнісінькою вулицею. О, дивись, яка тиснява! Надходить час, коли вони збудують ще кілька мостів.

Міст, на відміну від провулків, був переповнений, але дрожки, ноші й карети, що прямували на інший берег Темзи, стояли наче вкопані. Попереду лунали голоси, прокльони й іржання коней, але причину тисняви визначити було важко. З вікна карети поруч із ними вистромився чоловік у чорному капелюсі. Його накрохмалений мережаний комір піднімався майже до вух.

— Хіба немає іншого шляху через цю смердючу річку? — крикнув він французькою своєму візникові.

Кучер заперечливо похитав головою.

— І навіть якби був, ми не можемо розвернутися, ми застрягли. Я піду вперед, подивлюся, що скоїлося. Напевно, це ненадовго, сер.

Чоловік, щось белькочучи під ніс, втягнув голову в карету, поки кучер зліз із передка і заходився продиратися крізь юрбу.

— Ти чув, Поле? Це французи! — прошепотіла Люсі захоплено. — Туристи!

— Так. Просто неперевершено. Але нам потрібно поспішати, у нас обмаль часу.

Він неясно пам'ятав, що десь читав, ніби перегодом цей міст зруйнували, а тоді відбудували за п'ятнадцять метрів від початкового місця. Не надто гарне місце для стрибка в часі.

Вони рушили слідом за французьким кучером, але незабаром люди й екіпажі скупчилися так щільно, що вперед і не ступнеш.

— Я чула, що загорівся віз із бочками олії, — сказала якась жінка, ні до кого не звертаючись. — Якщо вони її не погасять, то ще, чого доброго, й міст згорить.

— Але не сьогодні, наскільки я знаю, — пробурмотів Пол і взяв Люсі за руку. — Ходімо, нам потрібно повернутися і почекати стрибка на іншому березі.

— А ти пам'ятаєш пароль? На той випадок, якщо ми не встигнемо.

— Щось на кшталт «кутта» і «лава».

— *Gutta cavat lapidem*¹, дурнику, — вона піднесла голову і, посміхаючись, дивилася на нього.

Її блакитні очі сяяли від утіхи, і Пол зненацька згадав, що відповів його брат Фальк, коли він спитав його про слушну мить. «Я б не розп'якував довго. Я просто зробив би це. Вона може ляснути тебе по пиці, і тоді все буде ясно». Звичайно, Фальк зараз же забажав дізнатися, про кого йдеться, але Полу не хотілося заводити одну з суперечок, які починалися з фрази: «Ти знаєш, що зв'язки між де Віллерзами і Монтрозами мало не суто ділові!» І закінчувалися фразою: «Крім того, всі жінки Монтроз — зарази і згодом стають драконами а-ля леді Аріста!»

Які ще там зарази... Можливо, це стосувалося інших жінок Монтроз, але абсолютно точно — не Люсі. Люсі, яка його раз у раз дивувала, якій він довіряв свої секрети, що їх досі нікому не розповідав, з якою він буквально... Він звів дух.

— Чому ти зупинився? — запитала Люсі, але він уже нахилився до неї і припав губами до її губ. Перші три секунди він боявся, що вона його відштовхне, але потім вона, здається, подолала своє здивування і відповіла на поцілунок. Спочатку дуже обережно, а потім дедалі переконливіше.

Власне, цю мить можна було назвати якою завгодно, але не слушною, і їм слід було неабияк поквапитися, адже щомиті

¹ Початок відомого латинського вислову «*Gutta cavat lapidem non vi, sed saepe cadendo*» (Крапля довбе камінь не силою, а частим падінням).

могло дійти до стрибка, і... Пол забув, яке було третє «власне». Вона була єдиним, що зараз важило.

Але тут його погляд упав на постать у темному каптурі й він злякано відскочив. Люсі якусь мить дивилася на нього збентежено, потім зашарілась й опустила очі вниз, на ноги.

— Даруй, — пробурмотіла вона зніяковіло. — Ларрі Коулмен теж говорив, що, коли я цілююся, таке відчуття, ніби в рот засунули жменю зеленого агрусу.

— Який агрус? — похитав він головою. — І що це за Ларрі Коулмен, чорт забирай?

Зараз вона взагалі була збита з пантелику, і він не міг на неї за це сердитися. Йому якось слід було спробувати впорядкувати хаос, який панував у його голові. Він потягнув Люсі вбік, подалі від світла смолоскипів, узяв її за плечі й зазирнув глибоко в очі.

— Гаразд, Люсі. Перше: ти цілуєшся так, як... полуниця на смак. Друге: якщо я знайду цього Ларрі Коулмена, то поставлю його на місце. Третє: запам'ятай, на чому ми зупинились. Але зараз у нас виникла невелика проблема.

Він мовчки показав на довганя, що повільно вийшов з тіні карети й подибав до вікна карети француза.

Очі Люсі розширилися від жаху.

— Добрий вечір, бароне, — сказав чоловік. Він говорив французькою, і, почувши його голос, Люсі вп'ялася пальцями в руку Пола. — Як приємно бачити вас тут. Із Фландрії дорога довга.

Він опустив каптур.

— Фальшивий граф! Що ви тут робите? Як усе це розуміти? — вигук подиву пролунав із глибин карети.

— Я б теж хотіла це знати, — прошепотіла Люсі.

— Хіба так вітаються зі своїм нащадком? — відказав довготелесий чоловік, явно в гуморі. — Як-не-як я онук онука вашого онука, і хай мене звать чоловіком без імені, але

запевняю вас, ім'я у мене є. Навіть кілька, якщо вже бути точним. Чи можу я приєднатися до гурту з вами в кареті? На мосту стояти не надто зручно, та й тиснява ця ще триватиме.

Не чекаючи відповіді й не озираючись, він відчинив дверцята карети й заліз усередину.

Люсі відтягла Пола ще на два кроки далі від освітленого смолоскипами місця.

— Це таки він. Тільки набагато молодший. Що нам тепер робити?

— Нічогісінько, — прошепотів Пол. — Ми ж не можемо підійти й привітатися. Ми взагалі не мали бути тут.

— Але чому він тут?

— Дурний збіг. Ми ні в якому разі не повинні потрапити йому на очі. Ходімо, нам треба на берег.

Але ніхто з них не зрушив з місця. Обоє влипнули очима в темне віконце карети, зачаровані ще дужче, ніж раніше в «Глобусі».

— Коли ми зустрічалися востаннє, я ясно дав зрозуміти, що про вас думаю, — озвався з карети французький барон.

— Атож, дали! — Гість тихо засміявся, аж сироти повиступали на руках Пола, хоча він і не міг сказати чому.

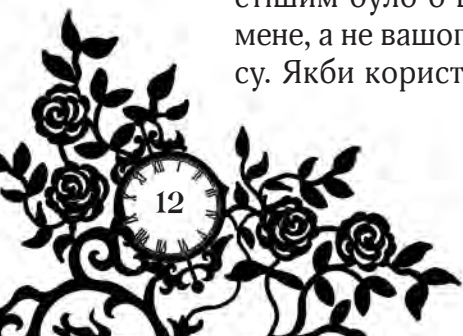
— Моє рішення непохитне! — голос барона трохи здригнувся. — Я передам цю диявольську машину Альянсу, і байдуже, яким із підступних способів ви скористаєтеся, щоб мені завадити. Я знаю, що ви злигалися із Сатаною.

— Що він має на увазі? — прошепотіла Люсі.

Пол тільки похитав головою.

З карети знову почувся тихий смішок.

— Мій вузьколобий, зашорений пращуре! Наскільки простішим було б ваше життя (а також моє!), якби ви слухали мене, а не вашого єпископа або жалюгідних фанатиків Альянсу. Якби користувалися своїм розумом, а не чотками. Якби

ви усвідомили, що є частиною чогось набагато більшого, а не того, про що розповідає ваш проповідник.

Відповідь барона, здавалося, складалася з «Отче наш» — Люсі й Пол чули тільки, як він тихенько бурмоче.

— Амінь! — мовив гість, зітхнувши. — Це і є ваше останнє слово в цій справі?

— Ви — сам диявол! — сказав барон. — Негайно вийдіть із моєї карети й більше не потикайтеся мені на очі.

— Робіть як хочете. Проте є ще одна дрібниця. Я раніше не розповідав, аби вас даремно не хвилювати, але на вашій могильній плиті, яку я бачив навч, викарбувано 14 травня 1602 року — дата вашої смерті.

— Але це ж... — промурмотів барон.

— ...Сьогодні, правильно. І до півночі залишилося зовсім небагато.

Було чутно лише, як важко дихає барон.

— Що він зараз робить? — прошепотіла Люсі.

— Порушує власні закони, — на потилиці Пола виступили сироти. — Він говорить про...

Він перервався, бо в його животі виникло знайоме небезпечне відчуття.

— Мій кучер зараз повернеться, — зауважив барон, і в його голосі забринів відвертий страх.

— Я впевнений у цьому, — відповів гість нудно. — Тому я поквалюся.

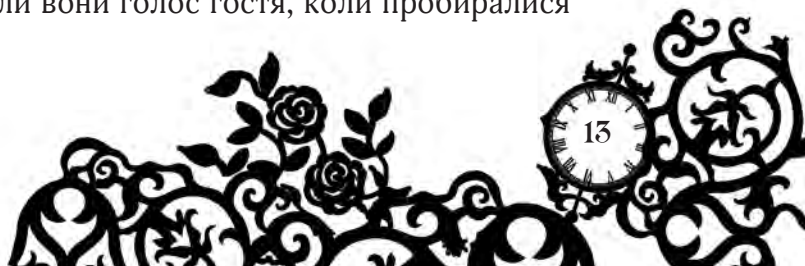
Люсі поклала руку на живіт.

— Поле!

— Я знаю, у мене теж. Чорт забирай... Нам треба бігти, якщо ми не хочемо впасти в річку.

Він схопив її за руку і потягнув уперед, щосили намагаючись не повертатися обличчям до віконця карети.

— Ймовірно, ви померли на батьківщині від наслідків дуже тяжкого грипу, — чули вони голос гостя, коли пробиралися

повз карету. — Але мої відвідування, наслідком яких стало ваше сьогоднішнє перебування в Лондоні, а до того розкішне здоров'я, значно порушили рівновагу. Я людина коректна і тому мушу, як на мене, трохи допомогти смерті.

Хоча Пол переймався відчуттями у своєму животі та розрахунком кількості метрів, що залишилися до берега, значення цих слів просочилося в його свідомість, і він різко зупинився.

Люсі штовхнула його в бік.

— Біжи! — шикнула вона, сама починаючи бігти. — У нас усього лише кілька секунд.

З тремтячими колінами він теж рушив до узбережжя, і поки він біг і берег мало-помалу губився з очей, з карети почувся страшний, хоч і здушений крик, слідом за яким пролунав вигук: «Диявол!» І потім запала смертельна тиша.

Із «Хронік Вартових»

18 грудня 1992 року

Люсі й Пола відправлено сьогодні в 1948 рік для елапсування. Коли о дев'ятнадцятій годині вони повернулися, то опинилися в рожевих кущах перед вікном Драконячої зали, в мокрому до рубця вбранні XVII століття. Мені здалося, що вони як у воду опущені, плетуть якісь плетенки, тож я всупереч їхньому проханню сповістив лорда Монтроза і Фалька де Віллерза.

А проте знайшлося вельми просте пояснення. Лорд Монтроз згадав про костюмоване свято, яке відбулося 1948 року в саду та під час якого деякі гості, в тому числі Люсі й Пол, перебравши через край, потрапили в ставок із золотими рибками.

Лорд Монтроз цілком узяв на себе відповідальність за те, що трапилось, і пообіцяв відновити обидва загиблих зразки троянд: «Фердинанд Пікар» і «Місіс Джон Лейнг».

Люсі й Пола якнайсуворіше попереджено про неприпустимість уживання алкоголю в майбутньому, незалежно від епохи.

Звіт: Дж. Маунтджой, адепт 2-го рівня

— ерепрошую, панове! Ви ж у церкві! Тут не цілюються!

Я злякано розплющила очі й відскочила, очікуючи, що побачу, як до нас квапиться старосвітський священник у розмаяній сутані та з обуреним виразом обличчя, ладний напуститися на нас із повчальною проповіддю. Але не священник завадив нашому поцілунку. Це взагалі була не людина. Це була невелика горгулья, що сиділа на церковній лаві поруч зі сповідальнею і дивилася на мене так само спантеличено, як і я на неї.

Хоча спантеличити мене було важко. Мій стан не можна було назвати тільки «спантеличенням». Правду кажучи, в мене було щось на кшталт збою розумового процесу.

Усе почалося з того поцілунку. Гідеон де Віллерз поцілував мене — Гвендолін Шеферд.

Звичайно, варто було себе запитати, звідки в нього раптом узялася ця ідея: у сповідальні якоїсь церкви десь у Белгравії 1912 року, одразу після того, як нам насилу вдалося втекти, подолавши численні перешкоди, з яких моя довга, вузька сукня зі смішним матроським комірцем була не найскладнішою. Мені варто було б проаналізувати й порівняти цей поцілунок з іншими, що їх досі залишали на моїх вустах інші хлопці, і з'ясувати, в чому була причина того, що Гідеон цілувався значно краще.

Мені треба було б подумати і про те, що між нами була перегородка з невеликим віконцем, через яке Гідеон якось

просунув голову й руки, що це були не ідеальні умови для першого поцілунку, не кажучи вже про те, що ще більші клопоти в житті були мені потрібні як діра в мості, після того як я всього лише три дні тому дізналася, що успадкувала ген мандрівника в часі.

Насправді ж я ні про що не думала, ну хіба тільки: «О-о-о!», і «М-м-м-м-м!», і «Ще!»

Тому я і не помітила одразу, як стягує мене в животі, і тільки зараз, коли ця маленька горгулья, схрестивши руки на грудях, зиркала на мене з церковної лавки, коли мій погляд упав на коричневу завісу сповідальні, яка буквально щойно була зеленою, я зрозуміла, що ми перескочили в сучасність.

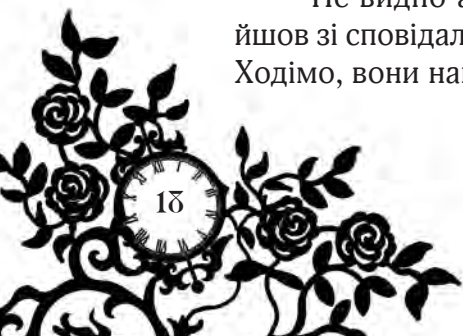
— От лиха година! — Гідеон повернувся на свою половину сповідальні й почухав потилицю.

Лиха година? Я впала додолу з сьомого неба й забула про горгулью.

— Ну, не так уже й погано було, — сказала я, прагнучи зберегти невимушений тон. На жаль, я ніяк не могла віддихатися, що, без сумніву, псувало загальне враження. Я не могла змусити себе дивитися Гідеону в очі, натомість я дивилася на коричневу поліестерову завісу сповідальні.

Господи! Я стрибнула в часі майже на сто років, навіть не помітивши цього — отак цей поцілунок мене повністю... цілком... заскочив зненацька. Я маю на увазі, що хвилину тому цей тип критикував мене з будь-якого приводу, ще за мить нам доводилося втікати від переслідувачів і я мусила ховатися від чоловіків із пістолетами, і раптом — ні сіло ні впало — він заявляє, що я — це щось незвичайне, і цілує мене. Ще й як цілує! Я миттю приревнувала його до всіх дівчат, у яких він цього навчився.

— Не видно ані душі, — Гідеон виглянув із кабінки й вишов зі сповідальні. — Добре. Ми поїдемо в Темпл автобусом. Ходімо, вони напевно вже чекають нас.

Я розгублено дивилася на нього через завісу. Це що означає, що ми просто так переходимо до поточних справ? Після поцілунку (краще, звичайно, до нього, але зараз було вже пізно про це міркувати) слід обговорити кілька важливих моментів, чи як? Може, цей поцілунок являв собою щось на кшталт освідчення в коханні? А може, ми з Гідеоном навіть стали тепер парою? Чи це ми просто поцілувалися, бо більше нічого було робити?

— Не поїду я автобусом у цій сукні, — відрубала я, намагаючись при цьому встати так, щоб зберегти гідність. Я б радше відкусила собі язика, перш ніж поставити одне із запитань, що крутилися у мене в голові. На мені була біла сукня з небесно-блакитними сатиновими стрічками навколо талії і на комірі, що, ймовірно, була останнім писком моди 1912 року, та аж ніяк не пасувала до громадського транспорту в двадцять першому столітті. — Ми візьмемо таксі.

Гідеон розвернувся до мене обличчям, але не заперечував. У своєму сурдугі й штанах зі стрілками він ніяк не скидався на пасажира автобуса. При цьому вигляд мав нівроку, тим паче що волосся у нього вже не було зачесане за вуха, як дві години тому, а спадало на чоло розкошланими пасмами.

Я вийшла з кабінки й зіщулилася. Усередині було холодно, хоч вовків ганяй. А може, вся причина була в тому, що в останні три дні я майже не спала? Або в тому, що оце зараз сталося?

Мабуть, моє тіло за останній час викинуло адреналіну більше, ніж за всі попередні шістнадцять років. Так багато всього сталося, і в мене було так мало часу про все це подумати, що здавалося, моя голова зараз лусне від надлишку інформації та почуттів. Якби я була героїнею коміксу, біля мене була б хмарка з величезним знаком питання. І, можливо, кілька черепів.

Я підштовхнула сама себе. Якщо Гідеон хоче повернутися до поточних справ — будь ласка, я теж це можу.

— Гарзд, ходімо, — різко сказала я. — Мені холодно.

Я хотіла пройти повз нього, але він затримав мене за руку.

— Послухай, з приводу щойно... — він замовк, очевидно, сподіваючись, що я його переб'ю.

Чого я, звичайно, не зробила. Я б залюбки дізналася, що він збирається мені сказати. Крім того, мені важко було дихати, так близько стоячи біля нього.

— Цей поцілунок... Я не...

Знову половина речення. Але подумки я зараз же його закінчила.

Я не це мав на увазі.

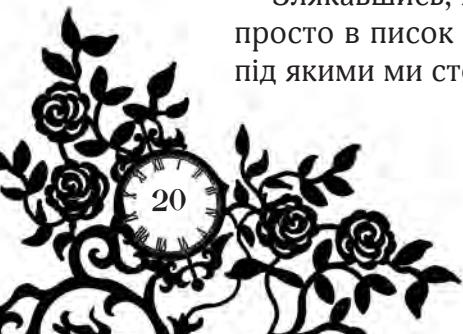
О, все ясно, але тоді й не треба було робити, чи не так? Це все одно, що підпалити завісу, а потім дивуватися, що згорів весь будинок. (Гаразд-гаразд, дурне порівняння.) Мені не хотілося полегшувати йому завдання, і я дивилася холодно й вичікувально. Себто я намагалася дивитися на нього холодно й вичікувально, а насправді на моєму обличчі напевно був вираз *Я-маленький-Бембі-не-стріляйте-будь-ласка*, і я нічого не могла з цим удіяти. Ще бракувало того, щоб у мене затремтіла нижня губа.

Я не це мав на увазі. Ну ж бо, кажи!

Але Гідеон промовчав. Він висмикнув шпильку з мого розпатланого волосся (моя складна зачіска з укладених на вухах жмутиків, напевно, наводила на думку, що в ній намагалася влаштувати гніздо пташина пара), взяв кучерик і накрутив його собі на палець. Іншою рукою він почав гладити моє лице, а потім нахилився й поцілував мене ще раз, цього разу вкрай обережно. Я заплющила очі — і тут же сталося те саме: мій розум перейшов у режим паузи. (Нічого не залишилося, крім «О-о-о!», «М-м-м-м-м!» та «Ще!».)

Але тривало це щонайбільше секунд із десять. Чийсь голос нервово вимовив поруч із нами: «О, знову починається?!»

Злякавшись, я легенько відштовхнула Гідеона і втупилася просто в писок горгульї, що звисала сторч головою з хорів, під якими ми стояли. Точніше, це був привид горгульї.

Гідеон відпустив мене, і його обличчя набуло нейтрального виразу. О Господи! Що він тепер про мене подумав? У його зелених очах нічого не відбивалося, хіба що легкий подив.

— Мені... мені здалося, я щось почула, — пробурмотіла я.

— Окей, — мовив він з протягом, зберігаючи доброзичливий тон.

— Ти мене почула, — сказала горгулья. — Ти мене почула!

Створіння було завбільшки з кішку, мордочка його теж нагадувала котячу, проте між великими загостреними рисячими вухами на його голові стирчало двійко круглястих ріжок, окрім того, на спині в нього росли крильця, а ззаду був довгий лускатий, як у ящірки, хвіст, що закінчувався трикутником. І цим хвостом створіння било, як ошпарене.

— Ти можеш мене ще й побачити!

Я була німа як риба.

— Мабуть, нам краще вирушити в дорогу, — сказав Гідеон.

— Ти мене бачиш і чуєш! — захоплено вигукнула горгулья. Вона вже зістрибнула з хорів і тепер стрибала по лаві вгору-вниз. В істоти був голос застудженої охрипшої дитини. — Я це помічаю!

Тільки б не помилитись, інакше я її ніколи не спекаюсь. Я підкреслено байдуже ковзнула поглядом по лавах, коли йшла до виходу. Гідеон відчинив двері.

— Дякую, дуже мило! — сказала горгулья і вискочила на вулицю.

Вийшовши і собі, я примружилась і подивилася на небо. Було хмарно, сонцем і не пахнуло, але, як на мене, тільки-но почало вечоріти.

— Почекай! — крикнула мені істота і смикнула за поділ сукні. — Нам кров з носа треба поговорити! Гей, ти наступаєш мені на ноги... Не вдавай, що ти мене не бачиш. Я знаю, що це не так.

З її рота вилилося трохи води, і на моїх черевичках із гудзиками з'явилася калюжка.

— Ой, вибач. Зі мною це трапляється тільки тоді, коли я хвилююся.

Я подивилася на причілок церкви. Імовірно, це був вікторіанський стиль, зі строкатими вітражами і двома гарненькими кучерявими вежами. Проста цегла чергувалася з кремово-білим тиньком, і разом вони утворювали симпатичний смугастий візерунок. Але хоч як високо я задирала голову, ніде не було видно жодної постаті чи горгульї. Дивно, що привид тинявся саме тут.

— Я ту-у-ут! — крикнув привид горгульї та заліз на стіну просто переді мною. Він рухався, як ящірка, всі примари так уміють. Якусь хвилю я дивилася на цеглу поруч з його головою, потім відвернулася.

Істота вже не була впевнена, що я її бачу.

— Ну, будь ласка! — сказала горгулья. — Було б так чудово — побалакати з ким-небудь іншим, окрім примари сера Артура Конан-Дойля.

Він аж ніяк не дурний, цей привид. Але я не піддалася на спокусу. Мені було його трохи шкода, але я знала, що ці створіннячка часом липнуть, як шевська смола до чобота, крім того, він завадив нашому поцілунку і через нього Гідеон, напевно, вважає мене примхливою коровою.

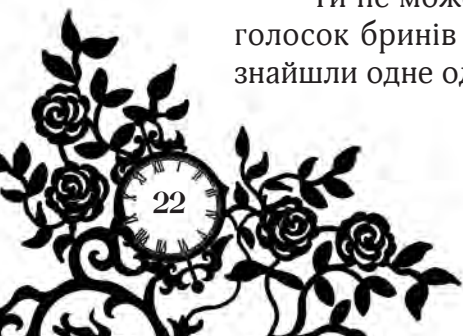
— Будь ласка, будь ласка, будь ла-а-аска! — благала істота.

Але я і далі щосили її ігнорувала. У мене і без неї клопотів було по зав'язку.

Гідеон підійшов до дороги і махнув рукою, зупиняючи таксі. Звісно, миттю під'їхало порожнє. Декому в таких справах завжди щастить. Або ж у них такий поважний вигляд. Візьмімо, наприклад, мою бабусю, леді Арісту. Досить їй зупинитися край хідника і строго подивитися, як водії таксі зараз же гальмують.

— Ти йдеш, Гвендолін?

— Ти не можеш просто взяти й піти. — Хрипкий дитячий голосок бринів якомсь плаксиво, нестямно. — Ми тільки-но знайшли одне одного.

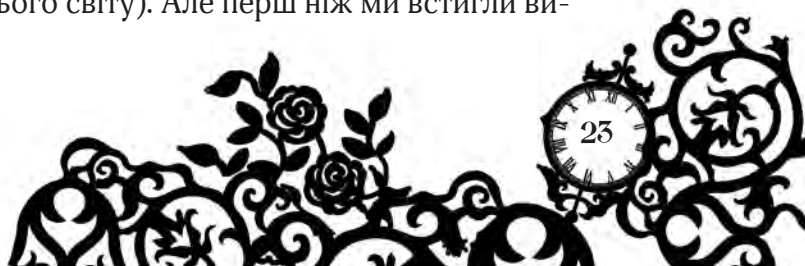
Якби ми були віч-на-віч, я, напевно, не витримала б і заговорила зі створінням. Попри гострі ікла й пазуристі лапи, воно було дуже миле і, напевно, мало не надто багато спілкування. (Привид сера Артура Конан-Дойля, в усякому разі, влаштувався б краще. А взагалі, що йому було робити в Лондоні?) Але якщо спілкуєшся з привидами перед кимось, тебе вважають (якщо пощастить) брехуном і блазнем або навіть (здебільшого) божевільним. Я не хотіла ризикувати, боячись, що Гідеон вважатиме мене божевільною. До того ж остання горгулья-демон, з якою я розговорилася, так до мене причепилася, що я ледве могла сама піти в туалет.

Тому я з кам'яним обличчям сіла в таксі і всю поїздку дивилася просто перед собою. Гідеон поруч цілу дорогу дивився у вікно. Водій розглядав у дзеркало заднього огляду наші костюми, підвівши здивовано брови, але мовчав, як стіна. За це його слід було поважати.

— Ось-ось проб'є пів на сьому, — сказав Гідеон, очевидно, намагаючись почати нейтральну розмову. — Не дивно, що мені так хочеться їсти — аж живіт до спини тягне.

Тільки коли він це сказав, я відчула, що теж голодна. Через жахливий настрій за столом я не з'їла й половини сніданку в колі сім'ї, а шкільна їжа була, як завжди, неїстівна. З деякою тугою я подумала про такі апетитні канапки й коржики на столі в леді Тілні, які нам так і не довелося спробувати.

Леді Тілні! Тільки тепер я зрозуміла, що не завадило б мені й Гідеонові домовитися про те, що трапилось з нами 1912 року. Історія геть вийшла з-під контролю, і я не мала ані найменшого поняття, як зреагують Вартові, що не розуміють жодних жартів щодо мандрівок у часі. Гідеон і я зробили цей стрибок із завданням зчитати леді Тілні в хронограф (між іншим, я так і не зрозуміла, навіщо це потрібно, але важило все, бо, схоже, якщо я не помиляюся, тут ідеться щонайменше про порятунок усього світу). Але перш ніж ми встигли ви-

конати завдання, з'явилися моя кузина Люсі та Пол — свого часу призвідники всієї цієї історії. Принаймні так вважають усі Гідеонові родичі й він сам. Люсі та Пол нібито поцупили другий хронограф і сховалися з ним у часі. Кілька років не було ні звістки, ні чутки про них, аж тут вони з'явилися у леді Тілні й перевернули все наше чаювання догори ногами.

Але ту мить, коли з'явилися пістолети, я з переляку геть забула, пам'ятаю тільки, що в якийсь момент Гідеон приклав пістолет до голови Люсі, а він взагалі не мав права брати його з собою. (Як я — свого мобільника, але ж мобільником нікого не застрелиш!) Після цього ми втекли до церкви. Але в мене постійно було відчуття, що вся історія з Люсі та Полом не така проста, як це хотіли подати де Віллерзи.

— Що ми скажемо з приводу леді Тілні? — запитала я.

— Гм, — Гідеон втомлено потер рукою лоба. — Не те щоб нам треба брехати, але, напевно, в цьому разі було б розумніше промовчати про деякі речі. Найкраще буде, якщо говоритиму тільки я.

І знову цей знайомий командирський тон.

— Атож, — сказала я. — Я киватиму і триматиму язика за зубами, як і належить дівчині.

Мимоволі я схрестила руки на грудях. Чому Гідеон не може поводитися нормально? Спочатку він мене цілує (і між іншим, не один раз!), а відразу по цьому тримається, як Великий Магістр із Ложі Вартових.

Кожен із нас дивився на вулицю зі свого вікна.

Першим перервав мовчанку Гідеон, і мені це дало певну насолоду.

— Що трапилось? Кішка язичок украла?

Те, як він це сказав, мене дещо збентежило.

— Е-е-е?

— Так завжди питала мене матуся, коли я був маленький.

Якщо я так само вперто дивився в одну точку, як ти зараз.

— У тебе є *матуся*? — Тільки після того, як я вимовила ці слова, я помітила, наскільки безглуздо звучало це питання. Господи!

Гідеон підвів брову.

— А ти що думала? — запитав він, явно розвеселившись. — Що я — андроїд і зібрали мене дядько Фальк і містер Джордж?

— Хай там як, а в цьому щось є... А в тебе є твої дитячі світлини? — Уявивши Гідеона немовлям, кругловидим і щокатим, я посміхнулася. — А де твої мама й тато? Вони теж живуть у Лондоні?

Гідеон похитав головою.

— Батько мій помер, а мати живе в Антібі, на півдні Франції. — На якийсь момент його губи стиснулися в тонку смужку, і я вже думала, що він знову замовкне. Але тут він озвався: — З моїм молодшим братом і новим чоловіком, мсьє Називаймене-татом-Бертеліном. У нього своя фірма, що виготовляє деталі з платини й міді для електронних пристроїв, і, очевидно, справи йдуть у нього як по маслу: у всякому разі, свою розкішну яхту він назвав «Крез».

Я була здивована. Стільки особистої інформації за один раз — це було зовсім не схоже на Гідеона.

— О, там, певно, круто проводити канікули?

— Та певно! — уїдливо відповів він. — У них є басейн завбільшки з три тенісних поля, а на тій чортовій яхті всі крани золоті.

— Принаймні мені здається, це краще, ніж неопалюваний будиночок у Піблу¹.

Наша сім'я влітку принципово проводила всі відпустки в Шотландії.

— Якби моя сім'я жила в Південній Франції, я б їздила туди кожні вихідні. Навіть якби в них не було басейну і яхти.

Гідеон глянув на мене з подивом.

¹ Старовинне містечко на сході Шотландії.

— Справді? І як би ти це робила, якщо кожні кілька годин тобі доводиться стрибати в минуле? Не така вже й гарна штука, якщо ти цієї миті мчиш автострадою, долаючи півтори сотні кілометрів за годину.

— О!

Уся історія зі стрибками в часі була для мене занадто новою, щоб я могла думати про всі наслідки. Існувало всього дванадцять носіїв гена, розкиданих по різних століттях, і я досі не могла по-справжньому усвідомити, що я була одним із них. Узагалі-то ним мала б стати моя кузина Шарлотта, яка старанно готувалася до цієї ролі. Але моя мама хтозна-чому нахімічила з датою мого народження, і вийшло ні Богу свічка ні чорту кочерга. Точно так само, як у Гідеона, у мене був вибір: контрольовано стрибати в часі за допомогою хронографа або ризикувати тим, що в будь-який момент у будь-якому місці може дійти до стрибка в часі, а це, як я вже знала з власного досвіду, не надто приємно.

— Потрібно просто взяти з собою хронограф, щоб мати змогу слухної миті елапсувати, — подумала я вголос.

Гідеон гірко гмикнув.

— Атож, саме так можна подорожувати по всіх усюдах, а разом познайомишся і з багатьма історичними місцями на маршруті. Але навіть якщо не враховувати, що ніхто мені не дозволить подорожувати з хронографом у багажі, що ти робила б без цієї штукенції? — Він дивився у вікно повз мене. — Через Люсі й Пола у нас є тільки один хронограф, чи ти вже забула? — Його тон знову став різким, як завжди, коли мова заходила про Люсі та Пола.

Я знизала плечима й теж дивилася у вікно. Таксі повзло в бік Пікаділлі, як віл у плузі. Авжеж, чудово. Година пік у центрі міста. Напевно, пішки було б швидше.

— Очевидно, ти досі так і не зрозуміла, що в майбутньому тобі не часто траплятиметься нагода залишити острів, Гвен-

долін. — У голосі Гідеона звучала гіркота. — Або це місто. Замість дозволити тобі відпочити в Шотландії, твоя сім'я повинна була б показати тобі великий далекий світ. Зараз для цього вже пізно. Налаштовуй себе на те, що все, що тобі ще хотілося б побачити, тобі доведеться розглядати в «Google Earth».

Водій таксі витягнув із кишені пошарпану книжечку в м'якій палітурці, відкинувся на спинку сидіння і незворушно поринув у читання.

— Але ти ж був... у Бельгії... і в Парижі, — сказала я. — Щоб звідти стрибнути в минуле і отримати кров від... як там його звали і як називалася ця штука...

— Так, звичайно, — перебив він мене. — Разом із дядьком, трьома Вартовими і костюмеркою. Мандрівка хоч куди! Не кажучи вже про те, що Бельгія, звичайно, страшенно екзотична країна. Кожен мріє побувати бодай три дні в Бельгії, чи не так?

Збентежена його несподіваною запальністю, я тихо запитала:

— А куди б ти хотів поїхати, якби міг вибирати?

— Ти маєш на увазі, якби на мені не було прокляття мандрівника в часі? Господи, я б не знав, із чого почати. Чилі, Бразилія, Перу, Коста-Ріка, Нікарагуа, Канада, Аляска, В'єтнам, Непал, Австралія, Нова Зеландія... — Він слабо посміхнувся. — Взагалі-то, будь-куди, крім хіба що Місяця. Але думати про те, що ти ніколи в житті не зможеш зробити, що за радість? Ми повинні пристосуватися до того, що наше життя в плані мандрівок буде одноманітним.

— Якщо не брати до уваги мандри в часі. — Я почервоніла, бо він сказав «наше життя» і це прозвучало якось... інтимно.

— Так, це хоч якась компенсація за постійний контроль і життя під замком, — сказав Гідеон. — Якби не мандри в часі, я б давно вже помер від нудьги. Парадокс, але це так і є!

— А мені для того, щоб полоскотати нерви, вистачило б час від часу подивитися яку-небудь захопливу стрічку. Чесне слово.

Я сумно проводила поглядом велосипедиста, що спритно пробирався між застиглими автомобілями. Я хотіла додому! Машини перед нами не просувалися вперед ні на міліметр, що, вочевидь, цілком влаштовувало нашого водія.

— Якщо твоя сім'я живе на півдні Франції, то де живеш ти? — запитала я Гідеона.

— Нещодавно я переїхав у власну квартиру в Челсі. Але я там буваю тільки, щоб прийняти душ і переночувати. Якщо взагалі буваю... — Він зітхнув.

Схоже, що в останні три дні він так само мало спав, як і я. А може, ще менше.

— Раніше я жив у свого дядька Фалька в Грінвічі, відколи мені виповнилося одинадцять. Коли моя мати познайомилася з месье-якимось-там і вирішила поїхати з Англії, Вартові, звичайно, були проти. Тоді до моєї ініціативи залишалось всього кілька років, і мені треба було ще багато чого навчитися.

— І твоя мама залишила тебе самого?! — Я була впевнена, що моя мама ніколи б так не вчинила.

Гідеон знизав плечима.

— Я люблю свого дядька, він нормальний, якщо тільки не грає роль Великого Магістра Ложі. У будь-якому разі, він мені подобається в тисячу разів більше, ніж мій так званий вітчим.

— Але... — мені ледве вистачало мужності запитати, тож я прошепотіла: — Ти хіба не сумуєш за нею?

Юнак знову стенив плечима.

— Поки мені не стукнуло п'ятнадцять і можна було безпечно подорожувати, кожен канікули я проводив там. Крім того, моя мати щонайменше двічі на рік приїздить до Лондона. За офіційною версією — щоб зустрітися зі мною, насправді — щоб пустити на вітер грошенята мсьє Бертеліна. Вона грішить

любів'ю до шмоток, взуття та античних прикрас. І до макробіотичних¹ дорогих ресторанів.

Справді, схоже, вона мама просто з картинки.

— А твій брат?

— Рафаель? За цей час він став справжнім французом. Він називає месьє-якогось-там «татом» і коли-небудь успадкує платинову імперію. Щоправда, поки що все йде до того, що він і школи не закінчить: таке вже він ледащо. Йому більше подобається проводити час із дівчатами, ніж з книгами. — Гідеон поклав руку на спинку сидіння позаду мене і тут же зреагував на зміну частоти мого дихання. — Чому ти дивишся так шоковано? Невже ти мене жалієш?

— Трішки, — відказала я щиро і подумала про одинадцятирічного хлопчика, якому довелося залишатися в Англії самотою. Під наглядом таємничих чоловіків, які змушували його тренуватися у фехтуванні і вчитися грати на скрипці. І поло! — Але Фальк насправді тобі навіть не дядько. Він така твоя родина, як дядькового служки дитина.

Позаду нас хтось різко загудів. Водій одним оком глянув у той бік і рушив, скоса позираючи при цьому в свою книгу. Мені залишалося тільки сподіватися, що розділ був не надто захопливий. Гідеон, здавалося, взагалі не звертав на нього уваги.

— Фальк завжди ставився до мене, як до сина, — сказав він і криво посміхнувся. — Справді, не треба дивитися на мене, наче я Девід Копперфільд.

Що він верзе? Чому це я маю думати, що він — Девід Копперфільд?

Гідеон застогнав.

— Я маю на увазі героя роману Чарльза Діккенса, а не фокусника. Ти взагалі коли-небудь береш книгу в руки?

¹ Тобто таких, де продають збалансовані й екологічно чисті продукти, що ростуть поруч з місцем проживання.

Він став знову тим колишнім, чванькуватим Гідеоном. А то мені вже в голові паморочиться від щирої приязні й довірливості. Як не дивно, я навіть відчула полегшення, зрозумівши, що повернувся колишній огидник Гідеон. Я надулась, як лопух на вогні, і трохи відсунулася від нього.

— Чесно кажучи, мені більше до душі сучасна література.

— Та невже? — Гідеонові очі радісно зблиснули. — Наприклад?

Він не міг знати, що моя кузина Шарлотта довгі роки регулярно ставила мені те саме запитання, так само зарозуміло. І хоча я чимало читала і завжди могла спокійно відповісти на нього, та Шарлотта постійно презирливо називала мої книги «недостатньо вишуканими» або «маячнею для дівчаток», тому одного разу мені це набридло і я вирішила зіпсувати їй задоволення. Іноді треба віддавати людям тим же. Хитрість полягає в тому, щоб говорити впевнено і не затинаючись, і потрібно згадати бодай одного визнаного автора бестселерів, найкраще того, чию книгу ти справді читала. Крім того, є правило: що екзотичніше й химерніше звучить ім'я, то краще.

Я задерла підборіддя й подивилася Гідеону просто в очі.

— Ну, наприклад, я із задоволенням читаю Георга Матусека, мені подобається Воллі Ламб, Петр Сельвенікі, Лііза Тікаанен, як на мене, фінська література — повний ульот, у них особливе почуття гумору; ще Джек Август Мерриветер, хоча остання його книга мене трохи розчарувала; зрозуміло, Гелен Марунді, Тахуро Яшамото, Лоуренс Ділейні і, звичайно, Грімфук, Черковські, Маланд, Пітт...

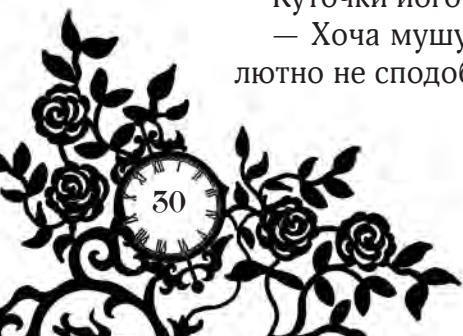
Гідеон явно був спантеличений.

Я завела очі вгору.

— Рудольф Пітт, не Бред.

Куточки його рота злегка здригнулися.

— Хоча мушу сказати, що «Аметистовий сніг» мені абсолютно не сподобався, — торохкотіла я далі. — Забагато при-

мхливих метафор, тобі не здається? Поки я читала, не могла позбутися думки, що це хтось інший написав під його ім'ям.

— «Аметистовий сніг»? — повторив Гідеон, і зараз він посправжньому посміхався. — О, так, мені він теж здався жахливо вигадливим. А от «Бурштинова лавина» мені дуже сподобалася.

Мені нічого не залишалось, як посміхнутися у відповідь.

— Атож, даремно він дістав за «Бурштинову лавину» Державну літературну премію в Австрії. А як тобі Такоші Магуро?

— Ранні книги — досить непогано, але мене якось стомлює, що він раз у раз пише про свою дитячу травму, — сказав Гідеон. — Найбільше з японських авторів мені подобаються Ямамото Кавасакі і Гарукі Муракамі.

Я хихотіла вже без упину.

— Муракамі справді існує!

— Я знаю, — сказав Гідеон. — Шарлотта якось подарувала мені його книгу. Коли наступного разу ми з нею говоритимемо про літературу, я їй пораджу «Аметистовий сніг». Як там звали автора?

— Рудольф Пітт.

Шарлотта подарувала йому книгу? Як... м-м-м... мило з її боку. Стукне ж таке в голову. І що вони ще робили, крім як розмовляти про книги? Мій бешкетний настрій як вітром здуло. Як можна було взагалі сидіти і просто точити теревені з Гідеоном, наче нічого між нами не було? Нам слід було б спочатку визначитися з деякими основними речами. Я подивилася на нього і набрала повітря, ще не знаючи точно, що я збираюся запитати.

Чому ти мене поцілував?

— Ми майже приїхали, — сказав Гідеон.

Збита з пантелику, я виглянула у вікно. Справді, поки ми шпигали одне одного словами, водій, очевидно, відклав свою

книгу вбік і рушив далі, збираючись якраз повернути до Королівського суду в Темплі, неподалік від якого був розташований головний штаб таємного товариства Вартових. За якусь хвилю авто завмерло на одному із зарезервованих паркувальних місць біля блискучого «бентлі».

— А ви впевнені, що ми можемо тут зупинитися?

— Усе гаразд, — запевнив його Гідеон і вийшов із машини. — Ні, Гвендолін, ти посидиш у таксі, поки я принесу гроші, — сказав він, дивлячись, що я намагаюся теж вийти. — І не забудь: про що б нас не питали, відповідатиму я. Я швидко.

— Лічильник цокає, — невдоволено буркнув водій.

Ми обидва дивились, як Гідеон зник поміж старовинних будинків Темпла, і я тільки зараз зрозуміла, що залишилася в машині як гарантія того, що за проїзд буде сплачено.

— Ви з театру? — запитав водій.

— Що?

Що це за мерехтлива тінь над нами?

— Я просто подумав, що ви з театру. Бо вдягнені якось кумедно.

— Ні. Ми з музею.

З даху автомобіля долинало якесь шкрябання. Неначе на ньому вмовстився якийсь птах. Великий птах.

— Що це?

— Що саме? — запитав водій.

— Мені здається, на даху ворона чи ще якась птаха, — сказала я з надією в голосі.

Але, зрозуміло, це не ворона звисила голову з даху й зазірала у вікно. Це була та сама горгулья з Белгравії. Побачивши мій збентежений погляд, котячий писочок зрадів, і на шибку вилився потік води.

